

FELSŐ-ZEMPLÉN

TÁRSADALMI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

<p>SZERKESZTŐSÉG: Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő: Török-utoza 220 szám.</p>	<p>Kéziratok nem adtnak vissza. Bérmertetlen levelek nem fogadtatnak el. — Nyílt-ter soronkint 20 kr. — Hirdetések jutányosan számítottak.</p>	<p>ELŐFIZETÉSI DIJ: Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 10 kr.</p>	<p>KIADÓHIVATAL: Hova az előfizetések, hirdetési és nyilttéri díjak küldendők: Landesman B. könyvnyomdája.</p>
---	--	---	--

Néhány szó megyénk társadalmi és gazdasági állapotáról.

Jól esik lelkünknek látni azt, hogy a magyarosodás szelleme a mi tót vidékünkön is napról-napra jelentékenyebb tért hódít, mely körülmény különösen az üdvös népnevelési rendszernek köszönhető. Pld. a mi vidékünkön a magyarosodás szellemére nagy befolyással van a hononnai polg. és felső-kereskedelmi iskola.

Azonban ez még nem elég az üdvösségre. Mert tapasztalat bizonyítja, hogy a szellemi kincsek bőségét csak ott találjuk, hol egyszersmind az anyagi gazdaság is megvan. Pld. Anglia, Német és Franciaország, melyek anyagi javakban dúslakodnak, egyszersmind szellemi téren is kitűnnek. Így volt ez az ókori államoknál is, melyenek: Egyiptom, Perzsia, Görögország és Róma.

Minthogy pedig a művelődés egy szoros összefüggésben van a jóléttel, szükséges, hogy először a jólétet teremtsük meg, ezzel majd lépést fog tartani a műveltség is. A jólét előmozdító tényezői: a gazdaság, ipar és kereskedelem.

A mi vidékünkön csakis a gazdaság és az iparnak csekély része indult fejlődni.

Ámde a mi a gazdaságot illeti, a földművelés és baromtenyésztés az egész felvidéken még csak a nép saját szükségleteit sem fedezi teljesen, bár az kevéssel is beéri. Csak-hogy ez még nem elég, mert mint magyar honpolgároktól, azt is megköveteljük, hogy a közterhek viselésében, melyek bizony édes hazánkban eléggé nagyok, is részt vegyenek. Hát ezt honnan vegye ez a szegény nép, mikor maga is alig tud szegényesen megélni? Nincs más mód, mint hogy vándorbotot fogjon, s jobb hazát menjen keresni, mely áldásait a munkás kezeknek bőven osztogatja, hol a közvélemény szerint mindenkinek az a sorsa, hogy meggazdagodjék.

Ezen új haza, mint tudjuk, még a legkisebb tót gyerektől is oly nagyon gyakran hallható: Amerika.

Sokan ugyan azt állítják, hogy e tömeges kivándorlás egy erkölcsi süllyedésnek, a hazafiatlanságnak a következménye, mely lassanként a mi tójtáink közt elharapódzott. T. i. hogy a tót elvakítva a meggazdagodás fényétől, itt hagyja mindenét, esellel és furfanggal igyekszik szülőföldjéről megszökni, daczára annak, hogy a kivándorlás nagyon megvan nehezítve, mivel a határon szigorú felügyelet van, s ha csak sejtik is, hogy amerikai kivándorló, mint valami bűnöst, visszakísérik és néhány napra még személy szabadságától is megfosztják. Különösen állítják azt a fiatalokról, mondván: a tót legény már csak azért is kívánczok Amerikába, hogy ez által a katonai kötelezettség alól meneküljön.

Azonban nem úgy van az egészen. Mert a sok ezer kivándorlott közt alig van egy kettő, vagy talán egy sem, ki ott véglegesen megtelepedett volna, s amerikai honpolgárrá lett volna. Kivándorol, mert a szükség kényszeríti, ott marad 2—3 évig, míg nehéz munkával egy kis pénzre tesz szert, és aztán visszasiet szülőföldjére, hol csekély gazdaságát és az előbbi nélkülözést is, némiképen jobban berendezve, tovább folytatja, hogy honpolgári kötelezettségeinek eleget tehesse. Hasonlóan tapasztaljuk ezt a tót legénynél is.

Igy tehát e nehéz vád nem illeti meg őket, sőt ellenkezőleg, úgy vagyok meggyőződve, hogy nagy költőnk szavai: „Itt élnek, haladok kell!” — bár nem ismeri, nagyon is megtalálhatók e csendes nép kebelében.

Hanem, ha a kivándorlást figyelemmel kísérjük, főleg 2 dolgot veszünk észre: 1-ször, hogy a kivándorlók száma nap-nap mellett nagyobbodik; 2-ször pedig, a mi különösen szembetűnő, hogy nem a legszegényebb sorsu,

leginkább a jobbmódu, ha ugyan lehet őket így nevezni, mert mind szegény, — a földbirtokos osztály vándorol ki a gazdag Amerikába munkát keresni.

Hát nálunk nincsen munka? kérdené valaki. — Bizony nincs, azaz van munka, csak-hogy nincs a ki megfizesse. Hogy nincs munka, azt látjuk vagy legalább következtetjük abból, hogy a lakosság azon része, mely Amerikába nem mehet, vagy nem akar menni, bár tudtommal ilyen kevés van, minden év június havában, aratás előtt egész rajokban megyen le az áldásos Alföldre, szintén munkát keresni, hogy a hosszú télen át legyen mit ennie. — Hogy pedig nálunk is van elég munka, azt is könnyű belátni. Mert hisz vannak országok, hol a földművelés még annyit sem jövedelmez, mint nálunk a legterméketlenebb vidékeken és ezért mégis gazdagok ott az emberek, a nélkül, hogy más-hová vándorolnának.

Oly vidékeken, vagy országokban, hol a földművelés a lakosságnak elegendő foglalkozást és a megélés minden kellékét bőven nem nyújtja: ott az ipar és az avval karöltve járó kereskedelem van hivatva a hiány pótlására.

Igenis az ipar, még pedig a nagy vagy másképp gyári ipar azon tényező, mely mindenkinek foglalkozást nyújt és ezáltal egyeseznek a jólétet előmozdítja.

Az ipar üzéséhez szükséges első és főkellékekben, u. m. nyers anyagban és munkaerőben, a mi vidékünk bővelkedik: rengeteg erdők borítják az egész vidéket, de sajnos, vannak olyan helyek, a hol a nép az erdőnek a fát nem igen tudja értékesíteni, legfeljebb, hogy itt-ott szemet éget, miáltal a nyers anyag értékének 2 harmada elvész. És ha még hozzá vesszük azt az előnyt, hogy a Laboroz völgye elsőrendű vasutal rendelkezik, akkor meg van oldva a második nehéz feladat is, t. i. hogy az előállított iparcikkeket könnyen lehet forgalomba hozni.

Bár így maradt volna!

Hanem ott a közel esermely partján, oh ott nagyon vig élt folyt szünetlen gyűlésben, folyton loacsogtak, fecsegtek a nyughatalan, apró-cseprő habok, volt ott mindég elintézni való kérdés, egy újabb pletyka, a korhely pisztrángrol, a bolond sáshoz, a fenhéjázó csipkebokorról, kit amaz nem tud megőrizni, a holdas éjek dalnokának esábitó udvarlójától.

De persze csak jó időben, mikor minden csendes volt, mikor a nap is áldott érzéketlen türelemmel mereszté sugarait rájuk.

Bezzeg ijedten osontak szét, ha a felhők haragosan tornyosultak, mikor az első szélroham rajtuk végig süpört, akkor már nyomuk sem volt, egy egymáshoz szorultak, kinnal kapaszkodva partokhoz, a csipkebokor tövéhez . . . no meg a bolond sáshoz, a korhely pisztrángrol, a bolond sáshoz, a fenhéjázó csipkebokorról, kit amaz nem tud megőrizni, a holdas éjek dalnokának esábitó udvarlójától.

De persze csak jó időben, mikor minden csendes volt, mikor a nap is áldott érzéketlen türelemmel mereszté sugarait rájuk.

Bezzeg ijedten osontak szét, ha a felhők haragosan tornyosultak, mikor az első szélroham rajtuk végig süpört, akkor már nyomuk sem volt, egy egymáshoz szorultak, kinnal kapaszkodva partokhoz, a csipkebokor tövéhez . . . no meg a bolond sáshoz, a korhely pisztrángrol, a bolond sáshoz, a fenhéjázó csipkebokorról, kit amaz nem tud megőrizni, a holdas éjek dalnokának esábitó udvarlójától.

De persze csak jó időben, mikor minden csendes volt, mikor a nap is áldott érzéketlen türelemmel mereszté sugarait rájuk.

Bezzeg ijedten osontak szét, ha a felhők haragosan tornyosultak, mikor az első szélroham rajtuk végig süpört, akkor már nyomuk sem volt, egy egymáshoz szorultak, kinnal kapaszkodva partokhoz, a csipkebokor tövéhez . . . no meg a bolond sáshoz, a korhely pisztrángrol, a bolond sáshoz, a fenhéjázó csipkebokorról, kit amaz nem tud megőrizni, a holdas éjek dalnokának esábitó udvarlójától.

TÁRCSA.

Egy repkény története.

Egy százados erős mohos barnult falon, melynek már egyéb ezélya nem volt, mint buskomoran állva lesni az oly soká késő véget, elterült egy élénk zöld színű repkény, indáival szeretettel, bizalommal ölelve át a vén falat, melynek lábánál született, mely az idő viharának saját létét tette ki hosszú évek során, hogy azt a másik létét megóvjá, megvédjé; hányszor állta utját a vizmosás vad árjának, hányszor verte vissza a kegyetlen orkán prédasóvár körmeit, melyen annyiszor nyultak a szép repkény gyökere, a szép repkény életzöld indái után, de hiába volt minden, hiába ziháltak a bősziült elemek, állt tántoríthatatlanul a fal és a védő anyá nyakán a szent bizalom örömeivel, nyugalmával fonódtak újra meg újra a szép repkény reménytelen indái.

Elválaszthatatlan olvadtak egymásba, megértették, hogy csak együtt, együtt élnek.

Ha a repkény borzadt, érezve az északi szél jeges lehelét, elejbe állt a vén fal, fölébe tartá ártatlan páncélját, hiszen az ő melléről lepatant ártalmatlanul a jégóriás, megriad tőle, ha bírokra mentek is, megdönthetetlen szilárdságán kifáradt minden hatalom. Ha jöttek megnyílt hegykatalanokból bőszi habok után még bőszebb hullámok, melyek kiszakítani, elmosni vágyták a repkény gyenge gyökerét, megtörve osztaltak szét a kő óriás megíngathatlan lábainál, repkénye gyökerét nem érte el egy mérges marok sem soha.

Ha a magány óráiban kimerülten, unottan

szorult a fal keblére a szép repkény, félálomba ringatta a hü anya, egy-egy szép mesét suttogva szép leánya fülébe, melyet annyit talált kora történelmének számtalan lapján, hiszen mennyit látott, mennyit hallott, mennyi jelenet játszotta le magát az élet tragicomédiájából előtte, volt ő klostrom, azután lovag-vár, később börtön, végre kíváncsian keresett régi rom, míg beleuntak, elfeledték s most nyugalomban háborítlan toldhatja létét tovább . . . mindig tovább.

Hogyha pedig a falnak régi sebei megnyíltak, ha a messze mult boldog emlékei kínossá tették a jelent, ha elgondolkozva a régi dicsőség elmúlt szép perezein, megnyíltak a sírok, egy eltörült, lezajlott élet esábjelenéseit játszva előtte el újra, esálogatón, hivatgatva régi társai közé a kivénült falat, hogy a jelenben már csak ijesztőt vélt magában látni és átkozni készült kinnra felmaradt létét, elkezdett a repkény halkan suttogni, úgy dalolni, tündér szép vig danákat, melyek hallatára mint varázsesápisra eltűntek a halott látományok és az élet újból tapasztá bizatót esáokban örök üde ajkait a falmatrona fáradt homlokára.

Ilyenkor azután lehetőleg szorosabban simulnak egymáshoz, úgy érezték, hogy elveszne az egyik ott, hol a másik, nem válhatnak ök el soha, mi az egyik alapja, az a másik gyökere és visszont.

Csak a szép repkényen futott egy bizonytalan érzés végig és megrendült néhány levele, pedig szél sem fújt.

Lám! az öreg falról meg lehullott mint egy ősz hajszál, néhány apró kavics! De hiszen van még elég!

Igy volt ez számos éven át!

Minden van tehát, csak vállalkozó szellem kell, mely ezeket az előnyöket felhasználná és ezeknek nyújthatna foglalkozást.

Oly gyárak alapítása volna kívánatos, melyeknek tulajdonosaik gazdagok, tapasztalt és teljesen megbízhatók, kiket első sorban nem a gyors meggazdagodás vezérel, hanem egyszerűen a szegény nép érdekeit is tartják szem előtt.

Volna csak vidékünknek, Felső-Zemplén vármegyének egy Széchenyiye, akkor nem kényszerülnének tótjaink Amerikába vándorolni, avagy aratás idején az Alföldre húzódni, a telet pedig otthon télen tölteni, és akkor nem kerülne a népevelési és magyárosító egyesületnek annyi fáradságába és áldozatába azok magyárosítása.

Grünfeld Miksa.

Az erkölcsbiró.

Társadalmunk sohasem volt betegebb, sohasem voltak tagjai silányabbak; jellemben, felfogásban és ítéletalkotásban gyengébbek, mint most.

Kevesen vannak, kik feltétlenül megmaradnak a becsület, a tisztesség útján és sokan vannak, kik már kenyérkeresetük módja folytán is a tisztesség útjáról letérni kénytelenek. Szóval, sok közöttünk a bűnös ember. S mégis mit tapasztalunk a bűnös emberekkel tele rakott társadalmon?

Nincs nálánál szigorúbb erkölcsbiró. Ha valakinek bűne kitudódik, hogy örül, vihog a kárörvendő társadalom, hogy siet elítélni, ez az ezer és ezerfejjű szörnyeteg és segítői kézzel-lábbal teljesen agyonütni a szerencsétlent, kinek, míg az büntönét ulti, családjától is megvonja a kenyeret és szerencsétlenné tesz, elzúllásra kerget egyért nyolcz-tíz embert.

S aztán ha ez az ember a büntönből kikerül, mint kerülik őt az emberek, nem adnak neki munkát, tisztességes megélhetést, csak egy messziről juttatják kifejezésre — megvetésüket.

S ha egyik másik felebarát ártatlanul kerül is ki a vád alól, azért hiába mentette fel a törvényszék, mert a fölmentettet is elítéli a társadalom, lenyakazza, hóhérral elküldi a gyanúsítást, mely arra a szegény emberre úgy tapad, mint a pióca. S ha ez az ember munkát és kenyeret mer kérni, hát alamizsnát sem adnak neki, hanem az ajtót megmattadják.

Van a magyar igazságszolgáltatásnak egy gyönyörű elve, mely azt tartja, jobb száz bűnöst felmenteni, mint egy ártatlant elítélni.

A magyar társadalom azonban más elvet vall s azt gondolja; jobb egy bűnöst futni engedni, mint száz ártatlannak megkegyelmezni.

S így is cselekszik. Akinek a neve a törvénykezési rovatba kerül, aki gyanu alá esik, akít váddal illetnek, az a társadalom előtt nemesek elítelt lesz, hanem meg is hal számunkra. S ha a vádlott öngyilkosságba nem kergettetni magát, „élő halottá” deklarálják embertársai.

S ha meggondoljuk, hogy az a társadalom, mely ily szigorú erkölcsbiró tud lenni, milyen beteg, jellemben milyen gyöngye és összességében milyen vegyes. A szegénységet bűnnek tartjuk s tulajdonképpen nagy erkölcsbíraskodásunk közepette is szeretünk szemet hunyni a bűn előtt, ha

tatta rajtok zöld ezüstös leveleit, örülve az életnek, örülve önmagának, oly természetileg tudta nézni életvidor képét a csermely tiszta tükrében, mily karesu, fényes.

De a dalár hü volt és ő hiába kaczer, pedig de sokszor nézett vágygyal széjjel, hogy már őt szépségéért más imádná, vágyódott üléllő karok, uttógnó szavak, sóvár danák üdve, menyországa után. Nem elégtét ki már az élet, nem a csend nyugalma, az öndicsőítés egyhangúsága, nem a zápor kopogása, melynek cseppjeit oly könnyen lerázza, nem a zugó vihar előtti hajlongás, nem a nap aranyugara, mely forró üléllésben annyiszor vért szívta . . . ő más után vágyódott!

Érezte, hogy lehetne ő ennél boldogabb!

Egyszer azután áttekintett a szomszéd falra, meglátta a gyengédén simuló szép repkényt a mohos fal ridég keblén, nem is fordult el azután többet tőle soha, valamennyi levele arra fordult, vágya, mely eddig bizonytalan kapkodott szét a mindenségbe, most már magot talált, melyet számtalan szállal befonhatott. Színet nélkül a repkényt nézte, feledé föltötte önmagát, mi szépek indája, mi szépek levelei, mi édes, lágy, mélabus uttógnása, mi boldogság lehet üléllése, mi menyországa volna törzsén fonódása . . . így festé a képet a vágy, színet nélkül tovább, mindig tovább, az ő levelei is elkezdtek uttógni hymusokat, meséket a repkény felé, a jelen hymusait, a jelen szebbnél-szebb tündérmeséit, epedés, vágy, ígérlet, eskü, dícsőítés, úgy röpltek kérelog, ostromlólóg a szép repkény felé mindig merészebben s az oly félénken simuló őz anyja hü keblére.

„Lásd, hogy sorvadok, lásd, hogy megtörök szép repkény érted”, merengett a füz, „megtörök

gazdag ember követte el. Tudjuk, hogy az a miliomos uszorából és esalásból szerezte vagyonát, de ma milliói vannak s ez elég, hogy görnyedezzünk előtte s vállainkon oszloppá emeljük. Sok embert meg nem azért ítélnék el, mert bünt követett el, hanem ügyetlensége miatt; a bűne kitudódott s azért kell bünhődni.

S a szegény bűnösök hiába akarnak megbühödni a jó utra térni; a gazemberekkel teli társadalom nem veszi fel őket magába s teli torok kal kiáltja feléjük: nincs feltámadás!

Szomorú viszonyok, szomorú helyzet, elérmitő állapotok és dermesztő kiáltás ez a második ezredév hajnalán.

Hát így akarunk modern államot fejleszteni? így akarjuk a második ezredév biztos alapjait lerakni? . . . Hiu ábránd, üres képzelődés . . .

Azt a nemzetet, melynek társadalmá nem erős, nem egységes, amely beteg a gondolkodásban, jellemében, s a mely a tagjaival szemben nem ismer irlgalmat, hanem örül, ha az ártatlant bűnössé teheti s a bűnöst feláldozhatja, — azt a nemzetet megöli, elpusztítja maga az idő.

A történelem ugyan azt tanusítja, hogy a mi nemzetünk a legszívósabbak egyike. De itt a szívósság nem használ. Szívóság lehetünk s vagyunk rossz szokásainkban is. Az ényészetre ám még sem lehetünk megérve. A társadalmat tehát reformálni kell. Születni kellene egy magyar Megváltónak. Szükségünk volna egy magyar Szólonra, vagy egy új Széchenyire, aki fáklyát gyújtson a sötétségben tévelygő társadalomunk.

Legyünk rajta, hogy minél előbb akadjunk egy magyar Mózesre, aki kivezesse a pusztából a nyáját. Vagy ezt csak egy jövő nemzedék érheti meg? hiszen most olyan „rossz idöket élünk, rossz csillagok járnak” . . .

Nagyvárad Stépán Vincze temetése.

„Temetésről jövők, gyászos temetésről.” A gyásznének mélabus dallama fülembé zeng még és a megindító zöngélem végig rezg szívem hurjain, megérinti azt, a mely a legszomorúbb hangot adja, amely kimondja a legfájdalmasabb valót: Stépán Vincze meghalt. E hó 3-án, nyolczvanhárom és fél évi földi vándorlás után elköltözött, hogy kipihenje a hosszú, terhes ut fátalalmait az ő atyjának hajlékaiban.

Nagyvárad Stépán Vincze amilyen egyszerű volt életében, oly pompás ravatalán. E hó 5-én temették el azt, akinek életében dús gazdagsága mellett is, a legtisztább becsületességgel párosult takarékoság és egyszerűség volt fő jellemvonása. A fényes nap, mintha jelképezni akarta volna a kedves halott jellemtisztaságát, oly ragyogó szépségben lövellé szét forró sugarait. Délután 4 órakor minden irányból megindult a roppant néparadat a halottas ház felé, hogy megadja a végtisztséget annak, ki életében oly soknak szerzett tisztességet. Különösen a megboldogultnak nemeskeblü fia, Stépán Gábor kastélyából olyan szép uri közönség haladt lerönni a kegyeletes tisztelet adóját, aminőt ritkán láthatni együtt. A hosszú betegség alatt annyi sóhajt hallott kastély parkszerü udvarán volt felállítva

a feléd hajlásban, karjaim, ágaim kimerülve nyulnak folyton feléd, csak utánad hajlok, csak érintésed büvhatása mentene meg engem. Jöjj csak egy percze és karolj át, hadd ott az érzéstelen falat, lásd nálam minden élet, boldog szép élénk élet, könyörülj rajtam, száz indádnak csak egy legkisebbikét nyujtod felém és jüdvözölök! . . . E nélkül elszáradok, elkarhözom! Oh egyetlen szép repkényem, könyörülj rajtam, ne rotsd meg fiatal életem, mely oly erős és oly hatalmas tudna lenni karjaid között! Könyörülj én szép repkényem!

Eleinte a szép repkényem rá sem hallgatott. Terhes volt a folytonos zugás, inkább a mohos fal regőire figyelt, mely most ösztönszerűleg mindég mesélt az anynyira hozzá simuló leánykának. De hogy azután a fohászok mindég jöttek, a hangjuk oly fáradt kétségbeeséssel szünetlen ostromolta, arra nézett ő is, látta a füz éleztelen szomorú alakját, érzé, hogy érte sorvad napról napra jobban, úgy elszorult, ha ő a mohos falat védeni tudja, mért hagyja elveszni, a szegény szép fiatal füzet, oly fiatalon, hiszen neki annyi az indája, hogy a fal egynek hiányát nem is érzi.

Jöjj én szép repkényem, csak egy indát, csak a legkisebbet, mert éget, elszárit a vágy, irlgalmaz hát én repkényem, tehetek én róla, hogy anynyira szeretlek?

S midőn egyik karját újból epedve nyujtá a repkény felé, ennek egyik indája átfonódott a sóvár füz ágára.

Mi más volt ez, mint a mohos vén fal üléllése, ah! mi más érzés volt a sima lágy füzágon fonódni körül végtelen üléllésben, azután úgy csókolni szüntelen a szép ezüstös leveleket.

a pompás ravatal, a legkülömbözöb feliratu, díszesnél díszesbb koszorúkkal ékesítve. Ünnepi, megható es-ndbn gyülekezett az uri közönség. Midőn már együtt volt a gyászoló család, az *abarai ev. ref. tanító kör énekkara* meghatóan bus accordokban kérdező: „Mért oly borus, oly néma e sereg? Megfelelt erre Simkovic Pál, pazdicsi ág. hitv. ev. lelkész, ki igazi szónoki hűvel előadott gyászbeszédében szépen kifejtette, hogy mikor kívánatos az embernek a meghalás és hogy ez a sereg méltán borus, néma, mert „sötét koporsó fekszik itt, sötét koporsóban kedves halott. Azért ömlesztik a bú könyveit, azért ültének gyászruházatot.”

A gyászima „ámen”-je után „Menj pihenni!” kezdetű gyászdalt énekelte az énekkar, melynek utolsó hangjainál a segítő rokonfelek karjaikra emelték az erős érzéköporsót s gyászos dallam énekkíséret mellett kivitték a Stépán-család ujjamon épült sírboltjába. Ott láttuk a kíséretben a gyászba borult családon és rokonságon kívül Zemplén vármegye uri közönségének színe-javát, sőt a távolabb lakó tisztelők közül is sokan megjelentek, hogy részt kérjenek a fájdalomból.

A sírboltnál Kiss Tamás, máczai ev. r. f. lelkész, megható siri beszédet tartott, mely után elhelyezték a kedves halottat örök nyugvó helyére. Legyen álma esendő, békén nyugtató. A nagyszámú gyászolókhöz küldje el az Ur vigasztaló angyalát!

Vegyes hírek.

— **Országos vásárunk.** Már ismét országos vásár volt városunkban a héten, de csak abban különbözött a rendes heti vásároktól, hogy baromvásár is volt, különben pedig egészen hasonló volt azokhoz. Meglátszott az egész vásáron, hogy még nincs pénz és azért nem is ért egy semmit. A szarvasmarha ára nagyon leesett, mit legjobban bizonyít az, hogy igen jó karban levő tehent lehetett venni 30—35 frtérr.

— **Rákóczy-szobor.** II. Rákóczy Ferenc fejedelem emlékére Abauj Tornavármegye törvényhatóság elhatározta, hogy Kassán, nevezett fejedelem lovas szobrát gyűjtés útján megvásárolja. Zemplén vármegye adta a hazának a 18-ik század eme legnagyobb szabadsághősét s hisszük is, hogy ha a gyűjtő iv elérkezik megénkbe, a felhívásra igyekezni fog ki-ki fillérjét a szobor megvásárlására illetékes helyre juttatni.

— **Kinevezés.** Wilcsék István sátoraljauj helyi kir. törvényszéki jegyző a mármaroszigeti kir. törvényszékhez albiróvá kinevezett.

— **Aratási eredmények Gálszéczen.** Az eddigi eséplesek eredménye szerint egy kataszteri holdon termett buza 6—7 métermáza, rozs 5—6 métermáza, zab 3—6 métermáza és árpa 4—5 métermáza. A kukorica kerti vetemények takarmány és ezukorrépa, valamint a káposzta is az esős időjárásban buján fejlődik.

Az öreg mohos fal nem vett mit sem észre, egyhangulag mesélt tovább arról a rég elmúlt időkről, mikor még fényes lovagvár volt.

Mikor azután egyik inda átszökött, sok hűtlenséget látott még a nyár, a füz folyton esengett, szép repkény mindég engedett, hiszen vágy szült vágyat úgy az egyiknél, mint a másiknál. — Oly vegnélküli boldogság volt a napfény arany porában a füz-ágakkal, az ezüst levelekkel fürdeni a fényes tengerben, vagy ha elfáradtak a holdas éjjeleken, csillagfénynél, madár dalnál, csermely tükrénél lágy balzamos esti szellő mellett suttogva ünfeledten ingani s a ma után minden holnap kimeríthetlenül új örömet hozott.

A vén vak fal meg csak mesélt, mindég szomorúbban, most már azokról az időkről, midőn rom volt, lekopaszult tagjait szurta a nap, nem fedték, nem csókolták már az indák, de ő nem látta, benuktan nem érezte, hogy el van hagyatva . . . csak mesélt tovább.

Így folyt le a nyár, a füz nőtt, szép repkény meg újabb újabb karral ölelte át, boldogok voltak, néha fel-fel villant az öreg elhagyatott anyafal kísérete szép repkény előtt, de a borut leveleiről melőbb lecsókolta a tűz fényes ezüstje.

De bizony a füz nem nőtt fel az égbe, szép repkény nem is bánta, megalálta ő az eget a füz keblén.

Hanem mikor eljöttek az őszi szélvészkek, az őszi záporok, érzé szép repkény, hogy fütze gyenge, míg a fal szilárdan állt és védte gyenge tagjait, addig hajlott a füz és hintázó indáit megtépték, megsebzék a part bokrainak töviséi. De még szenvedni is oly édes volt véle.

— **Népnépelely.** A málezai bucsu alkalomával, mely e hó 20-án lesz, nagyszabású népnépelely is tartatik a furdónél. A népnépelelyen különféle versenyek, mint zsákfutás, fazéktörés, követválasztás, lepényevés, versenyfutás, torzképvény, stb. lesz. Este táncvizgalom és egy országos híri tüzmeszter által tartandó tűzijáték is rendezetik. Mint értesülünk, erre a népnépelelyre nagyban készül az egész környék intelligens lakossága.

— **Tűz.** F. hó 5-én délután 2 óraker ismeretlen okból Falkus községben tűz keletkezett, a mikor is rövid fél óra alatt négy ház égett le teljesen.

— **Az öngyilkos kaszirnő.** Folyó hó 5-én estefelé nagy feltűnést keltett az a gyorsan terjedt hír, hogy a *Lang* Mór korcsmáros kaszirnője, helyesebben pénzörőnye agyonlőtte magát. A hír tényleg valóságos alapult. Revolverrel meglötte magát *Vörös Janka* komáromi illetőségű leány és sebe következtében másnap a helybeli kórházban, ahova időközben beszállították, meghalt. Az orvosi vélemény azt mondja, hogy a szerencsétlen leány mielőtt meglötte volna magát, mérget is ivott.

— **A kenyér titka.** Erzsébetfalván történt az alábbi, borzalmasságánál fogva hihetetlen történet. Az ottani pékhez a mult esztőtörtökön, egy kelletlenül is sokkal nagyobb, hosszakás alakú kenyérszót vitt egy ismeretlen nő sütés czéljából s bevárta, míg azt betolják a tüzes kemencébe. Elmult azonban péntek, el szombat a nagy kísültkényért senki sem jelentkezett. A dolog a pékmesternek annyival gyanusabbnak tűnt fel, mert valami különös szag áradt ki a kenyérből, melyet aztán felváltak. Ekkor látták borzadva, hogy abban egy újszülött csecsemő holtteste van teljesen megsült állapotban. Jelentést tettek az esetről a csendőrségnek, mely a gyilkos, eddig ismeretlen némbert ellen, aki ezt a rémregénybe illő dolgot elkövette, a vizsgálatot megindította.

— **Eljegyzés.** *Bogárdy* Dániel zemplénasánosi ev. ref. lelkész eljegyezte *Cseönghe* Mariska kisasszonyt *Legyes* Bényénn.

— **Ruthének ügyében.** *Bartha* Ödön országgyűlési képviselő, kinek eddig is sok érdemei vannak a ruthének ügyének javításában, mult hó 29-én muzsalyi nyaralójában ez ügyben népes értekezletet tartott, melyen a felvidéki gör. kath. lelkészeket kivül világiak közül is többen megjelentek. Az értekezletet fényes lakoma követte, mely a késő éjszakába húzódott át.

— **Meghívó.** A varannói önképző és önszolgálati iparos egylet Varannón, a Magyar korona szálloda termeiben, 1897. szeptember hó 8-án jótékonyezélő táncmulatságot rendez, melyre t. czümet és b. családját szívesen meghívja a rendezőség. Belépti díj: Személyenként 2 korona, családonként 3 korona. Kezdeté 8 óraker. A tiszta jövedelem részben az iparos egylet, részben a községi kisdudóda pénztárát fogja illetni.

A szegény füz, meg a szegény repkény hajlongtak, hol emerre, hol amarra, ha egyik vész elrohant felettük dühösen megszegve testöket, jöttek zajló habok, elszünk együtt sebb, boldogabb tájak felé, hol ismét átkarolhatom a partot, újabb, boldogabb létet termítve mindkettőnknek!

S a füz csak lassan reesegett ropogott, hogy a szép repkény észre ne vegye, mint veszi a talajt, megszakadt sejtjei belöl vértettek el, szép repkény a zápor cseppjeibe vegyíté saját könnyeit.

Az öreg fal meg elhagyatva érezte, hogy mossa lassanként köveit szét a zápor, hogy ingatja meg alapját a neki rohanó ár, de tudta, hogy mozdulnia nem szabad, mert akkor, mert akkor, kitépik szép repkényének gyökereit, az pedig — ha ő szenved is, — éljen boldogul.

A folytonos hegy-katlanokból pedig megmérhetetlen tömegekben tödült ki a piszkos iszapos ár, tovaragadva mindent, mi útjában állt, csak a mohos fal nem engedett, védelmében a füz a hozzá fonódó repkényvel.

A füzet azonban tördelte a vihar, nem tudott már elég gyorsan hajlongani.

„Szép repkényem, ne feledd, hogy sebb tájon újabb élet vár! . . . Mert feltámadunk! . . . sóhajtott fel a füz, de a repkény már alélt.

Most nagyot rendült a föld, az öreg fal beomlott, végig zuhdott az ár és böszült, piszkosan tajtékos hullámban megegyeszer felmerült a kitépott füz, melyet oly görcsösen átölelt a szép repkény.

Gál Vilmos.

— **Katonai lóvásár.** A csász. és kir. közös hadügyminiszterium hozzájárulásával ezenel közösi rődeket, miszerint a hadsereg löszükségletének fedezése végett a vármege területén Töke-Terebesen, f. é. szeptember 20-án, Sátoralja Újhelyen f. é. szeptember 22-én katonai lóvásár fog tartatni. Ezen vásárlásra egy kiküldött katonai bizottság fog megjelenni, mely az elővezetett lovak közül meg fogja vásárolni mindazokat, melyek katonai czélokra alkalmasnak és arra nézve megfelelőeknek fognak találtatni. Miután a főczél az, hogy a hadsereg részére minden közevités nélkül egyenesen a tenyészőktől vétessenek meg a lovak, annál fogva figyelmeztetnek a tenyészők, hogy teljes bizalommal vezessék elő katonai czélokra alkalmas eladó lovaikat és tulzott árak követelése által a megvétel lehetetlenné ne tegyék, miután mindenestere jobb árakat kaphatnak ezen közvetlen eladás által, mint az esetben ha lovaikat közevitők útján juttatják a hadsereghez. Alkalmas minden száiföld testalkatu, jó mozgást és kitartást ígérő, tuldságos használat által még meg nem rontott s a katonai használatot gátló hibával nem bíró 4-égsz 7 éves és 158 centiméter magas ló. A 7 évet már meghaladt lovak semmi esetre sem vétetnek meg, valamint a 158 centiméteren (vagy 15 markon) alóli lovak közül esupán kivételképen vétetnek meg egyes olyan példányok, melyek kiváló jó testalkatuk és kitünő vérell bírnak. A megvett lovak azonnal a helyszínen átvétetnek és készpénzben kiifzetetnek. Az elővezetés helye, a város-illetőleg községházán tudható meg. Kelt Budapestén, 1897. július hóban. A földmívelésügyi m. kir. miniszter.

— **Egyházmegyei gyűlés.** A f. zempléni ev. ref. egyházmegye ösi közgyűlését f. hó 27-én tartja meg.

— **Lőrödlőző kocsis.** Hétfőn délelőt egy ungvári kocsis időzött a *Moskovics* Mór bórkereskedő udvarán, a mikor is unalmában egy töltött revolverrel játszott. Időközben beszédbe eredt vele *Moskovics* eselője és a mint ez közel ment a kocsishoz, a revolver elsült és a leány egyik szemét és arezát megsebesítette. A sérültet beszállították a kórházba, a kocsis pedig letartóztaták.

— **Helylegizítés.** Lapunk mult számában. — A bíróság köréből — ezim alatti hírlünkben az foglaltatik, hogy a szobránezi kir. járásbíróshoz albiróvá saját kérelmére *Széfán* László helyezetett át. Minthogy e hírlünk téves, ezenel helyreigazítjuk és megemlítjük, hogy a jelzett állásra nem *Széfán* László, hanem nagyváradi *Szépán* László pályáni birtokos és munkási kir. aljárásbíró helyezetett át.

— **Katonatiszt mint feltaláló.** Einsiedler miszkolci es. és kir. tüzérfőhadnagy feltalált egy új szerkezetű járom hámot (Kummet) melynek nagy előnye az eddigi járom hámok fölött abban áll, hogy nem fűvel vagy szörrel, hanem — a pneumatikus bicikli rendszer szerint — levegővel van megöltve. A találmány valóban remek és önmagát dicséri. A járom háom (Kummet) természetesen megtartja a régi alakját, de az a része, melyre a ló a teher huzásnál a legnagyobb nyomást gyakorolja, ezáltal, hogy levegővel van megöltve, nem töri a lovat, hanem mintegy hozzámul. A ló tehát képes a legnagyobb erőt kifejteni a nélkül, hogy a háom a testét törd. A mellett az új pneumatikus járom háom könnyebb is a réginél. Levegővel való megöltése — úgy mint a biciklinél — kézi szivattyúval történik és egyszeri megöltés után hónapokig eltart. A levegő gummissóbe van, mely ismét börtök által van védve. A miszkolci tüzérségnél nagyban próbálják az új szerkezetű pneumatikus járom hámot és az a legnehezebb próbákat is kitünően kiállotta. Megjegyezzük, hogy e találmány egy Magyarországbán mint Ausztriában szabadalommal bír és a feltaláló ép most fardozdik az angol szabadalom megszerzésén. Beszerezni még egyelőre nem lehet, miután a nagyban előállításra ép most folynak a tárgyalások a geniális feltaláló és egy gyár között. A mint az új járom háom át lesz adva a közfoglalomnak, bizonyára nagy kelendőségnek fog örvedni.

— **Nyári táncmulatság.** A lasztoméri ref. és gör. szert. iskolák javára a lasztoméri ugynevezett „Sztrázs” erdőben f. évi augusztus hó 15-én zártkörű nyári táncmulatság rendezetik. Belépti díj: 1 frt, családjegy 2 frt. A jótékonyezél érdekében felülfizetések köszönettel fogadtatnak s hírlapilag nyugtáztatnak. Kezdeté délután 3 óraker. Kellomenen idő esetén zárt helyszínről gondoskodva van. A hölgyek a legegyszerűbb ruhában kéretnek megjelenni. Italok a helyszínen mérsékelt áron kaphatók.

— **Vásár.** A szerenci vásár augusztus 16-án és következő napjain, a kassai országos vásár augusztus 23., 24. és 25-én lesz megtartva.

— **Tizenkét milliárd újságlat.** Egy újabb statisztika szerint az évenként kiadott újságok száma: tizenkét milliárd. Hogy erről az óri-

ási nagy számról fogalmat alkot, hogy ezekkel az újságokkal, 30 nyi felületet lehetne betakarni. 781.240 tonna. Hogyha csak egy nyomná ezt a sok újságot és másodpu újság készülné el, 333 év mulva jele. az egész kiadás. Egymásra téve 80.000 gasságot érnének el az újságok. Föltéve, ember öt percet szentel a maga újságát. vásására, az az idő, a mit a föld népesség, évbén újságolvasásra szán, összevéve, 100.000 et tesz ki.

Színház.

Homonna, 1897. aug. 10.

Agh Aladár szintársulata városunkban működik, s habár a város intelligenciájának egy része furdökben üdül, mégis körülbelül 30 bérletet sikerült összehozniok, amely tekintve a jelen körülményeket, szépnék mondható.

Homonna város értelemisége mindég pártfogásában részesítette a színészeket, — amely azonban jelen alkalommal nem mondható kielégítőnek, holott olyan jeles művészen volna alkalma gyönyörködni minden este a közönségnek, mint *Kiss* Mihály, kinek minden oldalról a legnagyobb elismeréssel tartozunk.

Két körülmény indíthatta őt arra, hogy Agh Aladár társulatát megtisztelje vendégfelleptével, — vagy az, hogy magát a vidék közönségének azon részével ismertesse meg, amelynek nincsen alkalma arra, hogy a fővárosban élveztesse játékát; — ez által mindenestere emeli hírnevét, — a másik körülmény pedig az lehet, hogy Agh Aladár igyekvő társulata iránt felköltse az érdeklődést.

Bármelyik körülmény legyen is az igazi ok, semmi esetre sem von az le neki, de söt dicséretet érdemel s a collegialitás is magával hozza.

Figyelmet érdemel a társulatan a vendégen kívül, egy kedves kis színésznő, *Dulich* Mariska, ki kitartással, igyekezettel és kedvel sokra vibeti. Különben a társulat többi tagjai is igyekeznek a közönség kívánalmainak megfelelően, s hol a szépség hiányzik, ott a játék pótolja azt.

Az eddigi előadásokról a következőket tudatom:

Szerdén (aug. 4-én) mint már lapunknak mult számában közöltük „*A Betgár kendője*” népszínmű került színpadra, a mikor is egy virágseréphen felállított petróleum lámpának ügyetlen felállításából származó feldűlése folytán, egy percz alatt lángban állott a színpad, s csak a fiatalnagyk gyors közbelépése akadályozta meg a tűz tovarjedését, különben félt lehetett volna, egy katastrofához hasonló veszálytól, igaz ugyan, hogy a ház nem volt zsufolva.

Csütörtökön (aug. 5-én) „*Rip van Winkle*” operettben *Kiss* Mihály urnak (Rip van Winkle szabad vadász) játéka, nagyszerű alakításával szerzett élvezetes estét a közönségnek. Sokat vesztett a darab, a díszletek hiánya által, amiben a társulat nem bővelkedik. *Perczel* Mari (Lisbet) szépen énekelt.

Szombaton (aug. 7-én) *Géczy* Istvánnak érdekes népszínművét „*A gyimesi vadász*”-ot adták telt ház előtt. *Kiss* Mihály urral (Balánka Imre) együtt érzett a közönség, s bus magyar notái, nem egy szép szembe esáltak könyeket. A kis *Dulich* Mariska (Mária) a megcsalt feleségnek fájdalmát megkapóan elevenítette meg. Vig perzeket szerzett *Fekete* (Törpe Csura harangozó) képeben, valamint *Kertész* (Marci) butasága is sokakat megnevettetett. A darab szépen sikerült.

Vasárnap (aug. 8.) kített a társulat magáért *Mausier* „*Trilby*”-jének előadásával. A megtelt terem közönséget elragadtatással nézte *Dulich* Mariskának (Trilby) játékat, ki még a fővárosban is megállaná helyét *Kiss* Mihály ur (Svengali) mellett. Fárszót bár, de halás szerepét úgy merítette ki, hogy csak dicséző szót mondhatunk fölé.

Kiss Mihály ur nem csak Trilbyt, hanem a közönséget is hypnotikus álomba merítette játéka által, mely csak a darab végén mult el.

Keckeméti Irma (Billie anyja) igen elegans papné volt.

Előkészületen vannak: A szerelem szikrája, Gyerekasszony, Vigéczek, Telen, melyekről majd részletesebben szönlünk.

iff. Jávör.

CSARNOK.

Ki a legbünösebb?

Ita: *Lauka* Gusztáv.

Egy óráig haladhattak s a kíváncsi s gyanakvó nő már megbánta vállalkozását, amint Antal ur egy óriási bükkfa alatt hirtelen letelepedett.

Mariska örült, mert már alig bírták lábait, hogy — bár kissébb, de őt elrojtani mégis alkalmas — mogyorófa alá pihenhet. Közel egy óráig Antal meg se mozdult, úgy hogy Mariska félni kezdett, nem fog e szokása ellenére, a későbbi órákban is, a szabadban kümmaradni.

Egyszerre Antal feállott, és valamivel sebeseb-

ben mint azelőtt, haladni kezdett. Mariska megnyugodt kebelét és kipihent lábakkal követte. Még jó ideig gyalogoltak majd ritkásabb, majd sűrűbb ültetvények és fák között, majd völgynek lefelé, majd halomnak felfelé, míg egyszerre az ösvény kissé meredekebb hegynek vitt, mely már messziről magasabb fákkal körülvett tisztább helyet mutatott. Antal alig hogy megjelent a hegy tetjén, azonnal el is tűnt, úgy hogy Mariska felni kezdett, hogy mire ő felérkezik, megfogyt férjét eltévesztheti. Mire ő szaladni kezdett.

A megfutandó ösvény egyik hajtásánál csaknem utolérte férjét s alig volt tőle távolabb 10 lépésnél. Pár percze megállott, hogy Antalt előbbre bocsássa. Ismét egyenes ösvényen haladtak. Félóra gyalogolás után Antal egy sánczolatforma mélyedésbe ereszkedett, de onnét csakhamar egy zöldfüves gerincezetre kuszott fel s ott megálva, egy orgonafa lombjai közül lopva figyelt valamit. Mariska felfedeztetés vesztélye nélkül nem követhette, azért várnia és figyelnie kellett.

Egy negyedórai leskelődés után Antal visszalépett, de csakhamar el is tűnt.

Mariska rémülve gondolt arra, hogy ily későn, ismeretlen helyen egyedül maradt az erdőszégyben. Mindenek előtt az Antal által elhagyott helyre kellett törekednie. Ő is nagy nehezen felkuszott a gerincezetre s az orgonafa lombja közé helyezkedett. Egy köfalas és ablakkal hosszabban ellátott épületi háttérből gyertyavilág érinté szeméit, kissé figyelmesebben vizsgálódva, egy szoba belseje tűnt fel előtte. Mindent világosan kivehetett, a mi a szobában történt. Lajos a pamlagon ült, Antal előtte állott és beszélgettek.

Egyszerre minden világos lett előtte. Kicsibe mult, hogy el nem ájult és össze nem rogyott. Sietett a helyet keresni, a melyen át leskelődő férje a fürdőépület előtti térre hatolhatott. Meg is talált egy üvegtelen ablakot, mely valami kimondhatlan folyosóján keresztül csakhamar megszabadítá fardalmaitól, de nem gyötrelmeitől.

VI.

Ismét elmúlt néhány év s a család ismét egy csinos csevegő leánygyermekkel szaporodott. Kakuszy mit se változott természetében; ha odahaza volt, szívesen volt Mariskájához, ha pedig elutazott, a mi igen gyakran megtörtént, felkerlte Lajost, a hű barátot, vigyázzon nejére és gyermekeire.

Egy ily elutazás alkalmával történt, hogy a férj éjjeli asztalán felede jégzék tárczáját.

Mariska mint sas, ütött a prédára.

Hirtelenében, mert félt, hogy férje ezen feledékenységé miatt visszatér, csak azon lapokat kereste melyeken Antalnak magánjegyzetei állottak. A lapok következő számozásokat mutatták:

- 1—500.
- 1—500.
- 1—1000.
- 1—500.
- 1—1000.
- 1/2—250.
- 1—1000.
- 3—1500.
- 1—1000.
- 4—2000.

Antal egy félóra mulva csakugyan visszatért. Azonnal, ahogy Mariska az udvarkapunál megpillantotta, a tárczát előbbi helyére visszahelyezte és szobájába osont.

Antal magához vette a tárczát, s a nélkül hogy neje szobájába betekintett volna, ismét eltávozott.

Mariska soká gondolkozott a látott számokról és feltevéseinek eredményeivel sehogysém volt megelégedve. Különbösen is a bikszádi felfedezések óta soha sem volt egészen nyugodt s nagyon is szüksége volt a házi barát vizsgatolására.

A mint Lajos meglátogatta, azonnal beavatta a számok titkaiba s megjegyzéseket is tett az összegek és tételekre.

A házi barát pár percznyi kombináció után hangosan felkaczagott.

— Bizonyos vagyok benne, hogy Antal tárczájának lapjaira az adás vevési tételeket szokta bejegyezni.

— Lajos, én a bikszádi felfedezések óta nyugtalan vagyok.

— Ismétlem, hogy rendes körsétája volt, első sétája alkalmával felfedezvén lakszobájának ablakát, nagyon is természetes, hogy azon betekintett.

— Adja az ég, hogy igazad legyen!

— Kedvesem, tiz évig lehetetlen a szerelem-féltést és gyanut elpalástolni.

— Az vagy azonnal felébred, vagy örökre elalszik.

— Mindig féltém az olyan szuszimuzsi emberekétől.

— Antal nagyon is természetes ember, én legalább soha sem tapasztaltam, hogy midőn lelke sirt, ajkai mosolyogtak volna.

— Ki tudja, miféle rettenő meglepetéseket tartott fenn számunkra.

— Legfeljebb azt, hogy egyszer mint száz- ezres fogja magát bemutatni.

— Igen, de nem nekünk, hanem a világnak.

— Az se lesz baj, én gazdag ember vagyok, te pedig szeretett neje vagy.

— Azt hiszed, valóban szeret?

— Meg mernék rá esküdni.

— Igaz, az ellenkezőről eddig nem volt alkalmam meggyőződni.

Antal még aznap este hazaérkezett, korán reggel meglátogatta Cserpák barátját.

Egy hét mulva Lőcsére utazom borsót vásárolni.

— Nagyobb mennyiségben?

— Néhány ezer merőt!

— Igy hát több ideig távol maradsz?

(Folyt. köv.)

Szerkesztői posta.

Ij. Jávor. (Homonna). Jüni fog, csak türelmet kérünk. A jelzett vezérézreket várjuk.

Felső-Zemplén. (Sztrópkó). Szent a béke, a kéréteket küldi a kiadólóvat.

B. A. (Bpest). Bármennyire sajnáljuk is, de be kell látnia, hogy aktuális dolgozatokat lehetetlen félre tenni versek miatt. Meg aztán sok is van olyan raktáron.

Bunkó. „Hogy halászás, mikor lösz?” Arra magam is kíváncsi vagyok. — Legközelebb.

O. Y. (Úbrész). Jövő számban meg fog jelenni daczára annak, hogy egy kis csiszolásra szorul.

Felelős szerkesztő: **Gál Vilmos.**
Kiadó-tulajdonos: **Laudesman B.**

Nyilt-tér.

Ezen rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

Minden külön értesítés helyett:

Klein Etelka
Berger Lipót
Nagy-Mihály
jegyesek.

ÉRTESÍTÉS.

Van szerencsém a t. gazdaközönséget értesíteni, hogy **Bánócz** állomáson egy

RAKTÁRT

építtettem azon ezélből, hogy a vidékkel való összeköttetéséből folyó érintkezést megkönnyítsem.

Ezen raktárban megbizottam állandóan fog tartózkodni és ott a bevásárlásokat részemre eszközölni.

A midőn eddigi szives bizalmukért köszönetet mondok, kérem azt részemre továbbra is fenntartani.

Kiváló tisztelettel

Widder Lázár.

322. sz.
1897.

Árverési hirdetmény.

Aduliet kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a n.-mihályi kir. bíróság 4901 számú végzése által **Diener Nathán és Friedman Simon** javára **Stélaggyi Lajos** ellen összesen 20 fnt 51 kr. tőke, és eddig összesen 14 fnt 17 kr. perkoltség követelés erejéig elrendelt kiéllítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 310 ftra becsült eszközök összes felszerelésével álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a fenti sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis alperes beretett lakásán leendő eszközölsére **1897. év aug. hó 18-ik napjának délelőtti 10 órája** határidőül kitétik és ahhoz venni szándékozik ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsíron adul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Nagy-Mihályon, 1897. évi aug. hó 10. napján.

Gál Vilmos,
kir. bír. végrehajtó.

ELSŐ MAGYAR GAZDASÁGI GÉPGYÁR RÉSZZVÉNY-TARSULAT BUDAPESTEN.

GŐZCSÉPLŐINK

a tökéletesség legmagasabb fokán állanak.

Magyarország legnagyobb és egyedüli

gazdasági gépgyára,

mely a gazdálkodáshoz szükséges összes gazdasági gépeket gyártja. 6

Részletes árjegyzékkel és szakbavágó felvilágosítással szívesen szolgálunk díjmentesen. Minden hozzánk intézett kérdézősködsékre készséggel adunk kimerítő és felvilágosító választ.

Felsőmagyarország vezérképviselője:

KLEIN MIKSA

Nagy-Mihályon Barnai-szálloda 2. szám.

KASSAI KORONA-SÖR.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására adni, miszerint ujonnan berendezett **Sörcsarnok és kerti mulató helyemben** f. évi augusztus hó 1-étől kezdve

1 pohár kassai korona-sör 4 kr.

1 korsó " " " 8 kr.

1 liter " " " 14 kr.

1 üveg " " " 12 kr.

Hideg és meleg ételek a nap minden szakában kaphatók.

Tisztelettel

Hönig Herman.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására adni, miszerint a több év óta üzemben lévő

NAGYMIHÁLYI SÖRFÖZDE ÉS MALÁTAGYÁR

jó hírnevét megalapítva, az ujkor igényeinek megfelelő átalakításokkal és géberendezésekkel tovább működve, a n. é. közönség által megkedvelt

ászk-, márcziusi- és dupla márcziusi

— hordó-, valamint palaczk-sörét, —

minden tekintetben megfelelő alakban és minőségben, a t. sörfogyasztó közönség és t. vendéglős urak szives figyelmébe ajánlja.

A sörfözde a reá vonatkozó helyi viszonyokat előnyösen felhasználva, azon kellemes helyzetben van, miszerint az irányában támasztott legkényesebb igényeknek is teljes mértékben képes megfelelni, s így a hasonnemű vállalatok versengését városunk és vidéke területén bizvást felveheti azon reményt táplálván, hogy pontos és lelkiismeretes kiszolgálás által az egész körzetben gyártmányaisval a piacot a maga részére biztosítja.

Eddigi tapasztalataink azt bizonyítják, hogy a t. vevőközönség sikeres működésünket egész készletszükségletének nálunk történendő fedezésével támogatja, s ezt továbbra is kérve, vagyunk

tisztelettel

10

Nagymihályi sörfözde és malátagyár.